

VIROLET

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

DÉU NO ABANDONA MAI

per VINYALS

1 Un pobre vianant es perdé en l' ample desert d'una terra molt llunyana. Dos dies seguits caminà a la ventura sense trobar res per menjar i beure.

2 Amb les forces gairebé esgotades, arribà a un lloc on brollava una font d'aigua fresca i on es dreçava un arbre que oferia la seva ombra benefactora.

3 Amb l'aigua gemada pogué apaivagar la set que l'abusava, però no pogué satisfer el seu ventrell buit, car l'arbre ombriu no tenia fruit.

4 A terra trobà un saquet. — Lloat sia Déu! — exclamà el vianant. — De segur que contindrà llegums que em serviran per no morir-me de fam!

5 Esperançat acabà d'obrir-lo i restà un moment sense poder dir paraula. A la fi pogué cridar, vivament meravellat:
— O, Déu! Si són perles!

6 Però el dissortat, per bé que tenia un tresor a l'abast de la mà, veia que moriria de fam. I, bon creient, adreçava al cel les seves pregaries més sinceres.

7 De sobte, veié que un marxant muntat en un camell s'acostava i que veient el saquet de perles que havia deixat oblidat esdevenia alegre i tranquil. I compadit del famolenc el regalà amb les bones provisions que portava. I se l'endugué amb ell dient-li:

8 — Mira com ho disposa Déu! Jo em creia malaurat amb la pèrdua de les perles, i això ha sigut la teva sort. Si ell no em fa venir, hauries mort de fam.

La multiplicació dels sords-muts

Dibuixos d'En CORNET

per En P. P. UBACH

En un poble de la costa, un estiu, vaig fer la coneixença d'un xicot molt simpàtic. Amb pocs dies esdevinguérem camarades, acabant per ésser dos bons amics. Aquest xicot era guapo, ben plantat, intel·ligent i tenia una excel·lent educació; en fi, reunia un munt de perfeccions i la més deplorable de les desgràcies; era sord-mut de naixença.

Jo no he sigut mai enginyós per fer-me entendre sense el mitjà de la paraula, però, amb els accionats que la necessitat m'ensenyava, la nostra amistat anà afermant-se. Quantes voltes, no obstant, havia de renunciar a comunicar-li coses interessants per la manca de recursos a emprar, i com quedava admirat quan, a casa seva, veia els seus papàs i germanes dialogar amb ell i discutir-hi de la manera més senzilla; com si tots tinguessin els sentits igualment vius.

Nedàrem, férem belles passejades i per la festa major ens divertírem molt en els caballets, en la barraca del tir al blanc i a l'envelat, on, quan veia els altres giravoltar, no volia ésser menys i ballava amb les germanes.

En separar-nos, en finir la temporada, fou amb certa recança i ens prometérem mantenir una correspondència: creuàrem algunes targes postals i deixàrem d'escriure'ns. Es veu que no donava per a més la nostra amistat, afectuosa, però mancada d'intimitat a causa del seu trist defecte i de la meva manca d'enginy.

* * *

No vaig tornar a aquell poble, passant molts anys sense saber d'aquell company i ja quasi el tenia oblidat, quan un jorn, a la Rambla de Santa Mònica, vaig agafar un tramvia, Gràcia-Rambles, en marxa. Dintre el cotxe hi anava un sol passatger, i era ell! M'arplegà tan desprevingut, que de moment no vaig saber com fer-ho per demostrar-li la meva sorpresa i satisfacció. El temps m'havia llevat l'habilitat. Una llarga estreta de mà, una sèrie de somriures i moviments de cap bon xic estantissos. M'asseguí al seu costat i arribàrem a la plaça del Teatre, on pujà només un senyor que vingué a instal·lar-se prop meu. Jo em trobava amoïnàt per quedar bé amb l'amic i cercava temes de conversa de fàcil execució; li deia que el trobava més gros passant-me la mà oberta per davant la cara, o li ponderava la magnificència d'aquell matí assenyalant-li el cel i xuclant-me després les puntes dels dits.

El viatger nou-arribat esguardava, encuriós, el meu joc fins que en arribar a Betlem l'amic s'aixecà significant-me que tenia d'acomiarar-se amb tot el sentiment. Una encaixada i un altre seguit de somriures i un gest amb la mà, a través dels vidres polsosos com a darrer adéu.

En aquella mateixa parada pujà una senyora, i més amunt un sacerdot. El passatger de prop meu continuava esguerdant-me amb simpatia i em dirigia uns mitjos somriures com cercant conversa. De sobte es posà a fer uns accionats estranys; em mirava compungit, em senyalava i es dirigia el dit a la boca. Si de moment m'estranyà de seguida, vaig comprendre la situació. Aquell pobre home també era mut! Un sentiment de caritat em donà aplom i, adreçant un esguard compassiu vers el sostre del cotxe, li vaig voler dir que calia refugiar-se al consol de la resignació.

Anaven pujant més viatgers, tot gent sèria i correcta, que allargava silenciosament la moneda al cobrador i mirava interessada el nostre diàleg.

En una de les pauses en què restava absorvít per un munt de reflexions pessimistes, em vaig adonar que el passatger

segut davant el meu veí li feia també, uns signes als quals ell responia sol·lícit.

— Déu meu! Aquell senyor també era mut! Jo estava admirat de la coincidència i el meu astorament cresqué en veure que les converses es multiplicaven totes igualment silencioses i plàstiques.

A Aragó baixà una noia i pujà una altra dama, i en arribar prop la Diagonal, en el tramvia l'animació era extraordinària; els jocs de mans eren variadíssims, i tots els sistemes hi eren emprats. El sacerdot i un senyor es mostraven les lletres de l'alfabet amb gran destresa digital, una senyora i un jove pronunciaven les paraules amb el sol moviment dels llavis dels quals no eixia cap so, dos vells feien uns accionats teatrals...

Mai no hauria pogut imaginar un tal atzer! Si el passatge hagués arribat en massa, hauria pogut creure en un assil sortint de passeig, però havien pujat ara l'un, ara l'altre, i no podia capir que Barcelona hi hagués tants sords-muts. Impossible! Esverat, ja començava a creure en una mena de contagi del qual hauria sortit indemne!

Havia de baixar a la mateixa Diagonal, però la curiositat em va fer restar. Arribats a la Travessera tothom es disposà a baixar, menys una senyora que, en veure el moviment tan general, preguntà, des de lluny, al cobrador:

— Escolti, que ja som al final del trajecte?

Un «sí, senyora», perfectament sonor eixí unànim de les goles dels companys de recorregut, els quals restaren esmarperduts en sentir-se la veu llur.

Jo hi vaig quedar molt més que no pas ells, i tot anant carrer de Salmeron avall, em semblava trobar la clau de l'enigma: el meu veí m'havia pres per mut, el senyor del seu davant li havia pres a ell, i així successivament...

* * *

Si un altre dia retrobo el meu amic li vull explicar aquest fet extraordinari, eil si no em falla la tècnica!

P. P. UBACH

LA FORMOSÍSSIMA ELISENDA

Dibuixos de BÉCQUER

Text d'en CLOVIS EIMERIC

Elisenda, aleshores, esca del pecat que era, acusà entre ais i crits, a l'estudiant d'haver-li furtat el collar de perles i d'haver estimbat a la cambrera quan aquesta s'havia adonat del furt i reclamava el joiell desaparegut.

Ningú no podia creure en semblant malifeta de l'estudiant, però la cambrera era ben morta, car les roques grises mostraven clarament les taques sangonoses i... no feia malpensar que l'estudiant s'hagués volgut quedar tan

a la reragaça, quan era el guia dels romeus?

El batlle, que era representat per uns verguers, en el romiatge, no en sabia res del cas i els seus enviats, no tingueren més remei que escorcollar tots els fardells dels que anaven en la romeria.

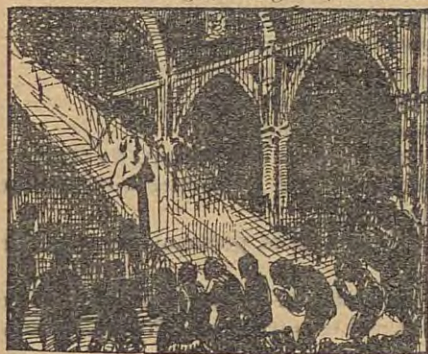
Pero enloc sortia el collarat reclamat. Mancava només escorcollar els vestits de l'estudiant, més els romeus, nas que ho permeteren:

— Mai, mail Es el nostre guia! — digueren. — Ell ens protegix, ell ens aconsola, ell és per nosaltres com una fortalesa per una ciutat, ell és el mar gran i nosaltres només les vores, ell es el cel i nosaltres la terra. Com podem permetre que es sospiti d'ell?

Els verguers no sabien pas què fer, fins que l'estudiant, oferint-se per l'enquesta, digué:

— Veniu a mi, la llei és per tots.

Escorcolleu-me, fins que el cor us digui prou.

Els verguers feren l'escorcoll, i, veritablement, aquella donzella tan formosa i cridanera, tenia tota la raó. En l'hàbit de l'estudiant hi havia el collar de perles furtat.

Tots protestaren astorats i l'estudiant tremolà. Elisenda s'acomentà en comprovar el fet de la troballa i féu dir una missa per l'ànima de la seva dissortada cambrereta.

Seguí la caravana fins a Munt-Timó i durant tot el viatge, l'estudiant es mantingué callat, més quan els romeus foren arribats a lloc, obrí la seva boca trencant el silenci per a dir:

— «Déu meu, reconec que sóc un trist pecador, però tinc posada en les teves bondats tota la confiança i mai per mai la perdre. Salva'm del perill terrible que m'amenaça.»

Li semblà que una veu interior i més serè, disposà l'estatge dels romeus i les festes en laor de la Verge Bruna.

Quan les cerimònies del romiatge foren acabades i arribada l'hora del davallament vers al llogaret, empenyueren tots el canai, pero aquesta vegada amb l'estudiant al davant del primer escamot posat en marxa.

Arribaren al poble i es presentaren davant del batlle. L'estudiant anava amb el cap cot, talment com si li hagués foradat el cor. Tot seguits avencà Elisenda, fent la seva acusació amb tota energia. L'estudiant restà impassible. El batlle li digué:

— Tens res a dir, en defensa teva?

L'estudiant digué que no, i fou condemnat a ésser esquarterat.

Així i tot, l'estudiant, no perdé la fe i esperà, ben refiat de la bondat de Déu.

El batlle, en ésser l'hora asseayalada per l'execució, la féu suspendre, car el cor li deia que pervenint l'acusació d'Elisenda, era força sospitosa, malgrat que les aparences condemnaven a l'estudiant.

Cridà a Elisenda i li digué:

— Formosa entre les més formoses: Ta teva acusació no és filla de les primeres que feres a l'estudiant?

Elisenda empal·lidi, però respongué amb fermesa:

— No; a mi em furtaren el collarat i occiren a la meva cambrera que era la que el tenia. El collarat fou trobat damunt de l'estudiant. No sóc veritablement jo qui l'acusa, sinó que és la prova material del seu delictes.

L'estudiant, mentrestant en el carcer on el tenien, veié somoure's una pedra, més tard, fer-se un buid en el mur i per fi, eixir del forat un home, que li digué:

— Calla, que Déu m'envia.

L'estudiant, embasardit de l'es-tranyíssim cas, deixà fer a l'intrús.

Aquest, destrament, amb un ferro obrí el forrellat del carcer i eixí per una porta que duia al camp, guiant de la mà al condemnat. (Continuarà)

Història d'enamorats

Rondalla llarga contada per Clovis Eimeric

(Continuació)

La tupina va embrutar-se de granets d'arena. Per netejar-la deixà el pa a terra, que, com que passejava tanta gent pel jardí, era molt polsosa i la llesta se li emmascarà. En Desferra no sabia com emmanegar-s'ho.

La princesa va fer una rialleta:

— Veritablement és boig! Si treu primer el pa, l'aguanta, i damunt hi posa la tupina, no se li embrutarà res.

En Desferra no oblidà el consell i reeixí en l'empresa alimentícia. Només que tingué set i corregué a un brollador del jardí, ple de plantes aquàtiques, que amb llur fullam ample cobricel'laven l'aigua. Duia en Desferra un tupí i el deixà al peu del brollador i separà les fulles amb les dues mans a fi de fer lloc per passar-hi l'olla. Aleshores agafà aquesta, però ja les fulles s'eren closes i tingué que rependre la tasca. I així hi passà una bella estona, fins que la princesa digué:

— Es un boig rematat! Amb que tingués amb una mà el tupí i amb l'altra separés les fulles, recolliria l'aigua clara que li manqués!

Va resignar-se en Desferra a fer el que deia la princesa i pogué omplir a vessar el tupinet, portant-lo al recó on seia, mes, per deixar-lo, recollí el corn on bevia i se'l posà a la faixa. Després començà a cercar-lo amb desfici, sense encertar el lloc on era.

La princesa Sense-parió va dir:

— No he vist niciesa més gran! Té el corn a la faixa i no el troba! Sembla mentida!

En Desferra la va compendre i begué a gust.

Mentre bebia, aparegué un virrei que anava en una carrossa tirada per bous.

— Hola, minyó! Té, desenganxa la carrossa i fes que mengin les bèsties en el prat! — li cridà a en Desferra, drenent-lo per un servent del palau.

En Desferra, fent grans esforços, desenroscà els botons de les rodes i les anà treient del fusell.

La princesa no pogué més en veure semblant torpesa, i cridà:

— Cal desguarnir els bous i no desmuntar el carruatge, cap-cigrany!

Quina oïda més atenta la d'en Desferra! Va entendre les paraules de la princesa i corregí el seu erro, fins a complir l'ordre del virrei. I no havia acabat el seu comès, que sonà la campana d'argent de la torratxa.

En Desferra no havia fet parlar a la princesa a posta, sinó perquè era obtús del tot i no feia cap cosa a dretes.

La princesa, en oir la campana, s'extremí. Ella no se n'havia donat compte de que havia parlat amb en Desferra, segura de què parlava per si mateixa. I va dir-se:

— Per què sonarà la campana? Si no he parlat amb cap home!

Així i tot, les dames del seu seguici, els patges i servents que la voltaven, encarregats de recollir les paraules i els moviments més ínfims de la princesa, corrien a posar-se de genolls davant del rei:

— Senyor: Des de que vós vàreu manar que es fessin festes i alimàries, la princesa no havia pas volgut parlar amb

cap home, per ric i noble que fos. Semblava de marbre. Però heu's aquí, senyor, que, de cop i volta, ha parlat diverses vegades amb un monstre afrós, un home que gairebé no és un home, tot cobert de misèries humanes. Hem deixat colar les tres vegades primeres, tement un erro, però la princesa hi ha parlat sis cops, i com les ordres vostres eren formals, hem fet sonar la campana d'argent.

El rei va respondre:

— Molt bé; aneu a cercar aquest home. Per lleig que sigui, per fastigós, si la princesa li ha parlat, serà el seu marit! Els reis han de tenir paraula, per damunt de tot!

Els oficials de palau anaren a cercar a en Desferra:

— Sa majestat disposa que t'hi presentis!

En Desferra estigué a punt d'esvanir-se de por.

— Ai, pobre de mi, que em penjaran!

I posant-se de genolls als peus dels oficials, els digué:

— Senyors, per l'amor de Déu! Digueu-me què vol el rei de mi! He fet quelcom de mal?

— No te'n podem dir res. Som persones manades. Se-gueix!

En Desferra fou portat davant del rei; sa majestat tingué una grossa pena en veure'l tan disforme i estranyó, però no podia desdir-se.

Encarregà als seus servents que li donessin un bany, que el vestissin amb teles fines i que el portessin a la sala del Tinell. La netedat sempre abelleix quelcom!

El màgic del palau, en observar un minyó tan xarxó i repugnant, va pensar:

— Ço és un càstig de Déu! Ço té un misteri! Ço té semblant d'ésser prova divina que està unafinint venturosament!

I corregué a cercar el poalet de l'aiga de la gràcia, la qual remenà amb una vareta d'or.

Al mateix temps, els criats portaven a en Desferra, tot astorat, vers el bany, on el màgic li espurnejà pel damunt l'aiga de la gràcia amb la seva vareta.

Instantàniament fugiren totes les taques del seu cos, i es tornà dret i igual que els homes més ben cepats i més bons mossos. La seva carn negra prengué un to daurat; els seus cabells rossejaren; el seu rostre semblava pastat amb pometes camosines.

Els criats no se'n sabien avenir, i anaven dient, mentre el banyaven:

— L'home que duiem, feia basarda, però n'ha tingut prou en capbuçar-se en el bany perquè devingués d'una bellesa com cap altre se n'hagi vist. Tots els seus defectes han desaparegut. Miracle? Aquest home és en Desferra o és que ens l'han canviat?

— Sí, sí, jo sóc en Desferra — deia el minyó, tot satisfet del venturós canvi.

No ho arribaven a creure i es guaitaven uns als altres, amb astorament.

Li posaren, però, els vestits més bells, i encara en Desferra es tornà d'una beautilat més exultant i refulgent... No hi havia home superior a ell en perfecció i elegància de línies, ni en figura de carns.

Fou precis assabentar del cas al rei:

— Senyor: Heu's aquí aquell home repugnant que abans heu vist. El bany ha bastat per abellir-lo. No sabem com explicar aquest prodigi.

El rei se'n va alegrar, però temé que els criats l'haguessin burlat i que en Desferra no fos en Desferra i, previsor, disposà que fos conduït amb tota mena de mirament al casal de la princesa per tal que comencés una segona prova. Si la formosa Sense-parió li parlava les tres vegades, no hi hauria res a dir.

El màgic cridà, en conèixer l'ordre del rei, a les fades que tenien a son càrrec la guarda de l'espasa sagrada, la diadema d'or i perles i la vida del rei, i els digué:

— En Desferra s'és tornat formós físicament, però segueix essent ignorant. Donem-li aquella finor d'esperit que li manca i que faci que Sense-parió pugui parlar-li!

— Jo vull — digué una fada — entrar en son cor i ésser sa intel·ligència.

— Jo vull — va dir un altre — entrar en l'escala de la torratxa.

— Jo vull — un altra va afegir — entrar en l'escambell on seu la princesa.

— Jo vull entrar en son coixinet.

— Jo vull entrar en son cofret d'aram.

— Jo vull entrar en son beire d'or.

— Jo vull entrar en la pinteta del seu pentinat.

— I nosaltres farem que Sense-parió parli — digueren les que restaven.

El màgic les féu entrar on volien, sense que fossin vistes de cap ésser humà.

Roseret de rondalles

«Tres passes n'he fet en terra...
No sé el rei si em dirà res...»
(Cançó popular)

El rei, que mentre les fades i el màgic es posaven d'acord, havia fet les seves reflexions, va parlar així a en Desferra:

— Foraster: home trasplantat de qui sap on, que has rebut tan gran encís de l'aigua clara, permetràs que et provi una vegada més. I ara seré jo el que t'escolti i faci companyia a Sense-parió. Si la princesa fa cas de tu i del que li dius, tres coses només que digui, devindrà esposa teva i seràs el príncep hereu de la Corona. Déu et dongui bona sort!

En Desferra no hauria sabut què respondre a tan prudent discurs. Però duïa a dins del cor a la fada de la intel·ligència, i aquesta li féu dir:

— Jo us demano perdó, majestat! Com a humil esclau vostre, he oït les ordres i les obeiré. Mes, potser semblí poc convenient que jo, en Desferra, miserabilíssim fill de la gleba, tingui la gosadia de parlar amb una princesa tan for-

mosa que sembla davallada de la Glòria! M'apar que això fóra, senyor, manca de respecte envers la sang reial que en tanta estima tinc!

El rei oí complascut les serenes raons d'en Desferra i restà meravellat de la seva discreció. Ple de generosa bonhomia, li respongué:

— T'autoritzo perquè li parlis segons el cor et dicti. Ten cura solament de no emprar violència de cap mena!

En Desferra va acomiadar-se del rei i s'adreçà vers el casal, voltat d'una gran gernació de dignataris i cortisans, que volien estar presents a l'arriscada prova. Car, Sense-parió, sabedora del seu erro, estava més resolta que mai a no parlar.

Bon punt arribat al llinar, al peu dels graons de marbre de la superba escalinata, va deturar-se, i preguntà:

— Sé prou el que disposa la bona criança, de no entrar en una casa sense permís de l'amo. Així, doncs, no puc entrar en el casal! Si se'm convida, entraré.

La fada, que havia entrat en l'escala de la torratxa, respongué ben amatent:

— Convidat sou, senyor, a pujar la graonada, com si fossiu a casa vostra!

En Desferra, sense fer-se pregar, pujà escales amunt. Un cop dins de la torratxa, es palplantà, preguntant en alta veu:

— Só incapaç de seure, si no m'ho pregunuen.

La fada, que s'era entrada en l'escambell on seia la princesa, va respondre:

— Convidat sou, senyor, a venir a seure a l'escambell del meu costat. Veniu-hi, que estareu tou!

Va seure sense més compliments en Desferra al costat de la princesa, que se li girà d'esquena.

En Desferra, que d'estar-se callat tenia por d'avorrir-se, va gosar a dir:

(Continuarà)

L'HUMORISME A L'ESTRANGER

UNA COMBINACIÓ DE BON RENDIMENT

(Historieta muda, per Alain-Saint-Ogan)

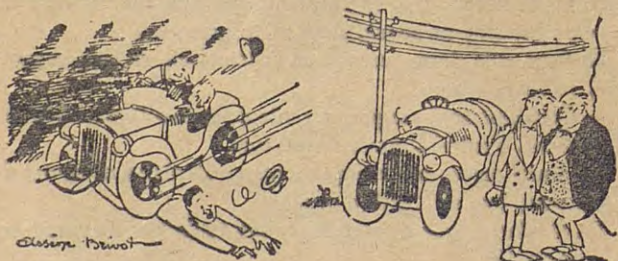
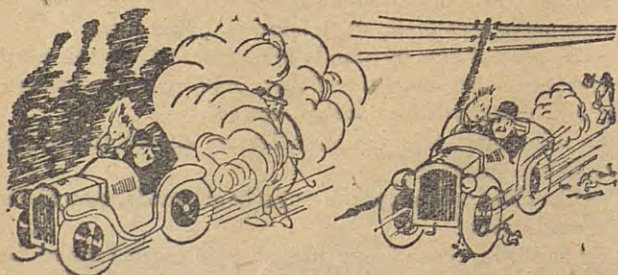

L'AUTO ES UN DELICIOS INVENT

(Per Arsène Brivot)

— L'automòbill quin progrès quin deliciós invent!... pugí i tot seguit se'n farà una idea exactal...

— Què li sembla: Eh quin deliciós invent!...
— Sí; acondició d'anar-hi a sobre!
(De Le Dimanche Illéstru)

UNA HISTORIETA MUDA QUI DEMOSTRA QUE L'EXCÉS, SEMPRE ES UN DEFECTE

(Per R. Lenoir)

De Le Dimanche Illustrié)

Gran concurs de Quartetes il·lustrades

Tan aviat com ens siga possible donarem compte als nostres llegidors, del resultat de la votació d'aquest concurs. Tothom es farà càrrec, que la gran quantitat de vots rebuts, fa que l'escrutini sigui força laboriós i complicat, i no es pugui realitzar amb la brevetat que tots voldríem.

Nou concurs de VIROLET

En la pròxima setmana publicarem les bases del nou concurs que organitza VIROLET i en que al igual dels anteriors s'oferiran magnífics regals. Aquest serà posser el més interesant de tots.

Prepareu-vos doncs a treballar, estimats amics.

UN RETALLET DE CADA COSA

UN PROCEDIMENT NOU DE GUANYAR-SE LA VIDA

Es una jove anglesa qui l'ha posat en pràctica. Una miss dels voltants de Londres, que es deixà treure un xic de pell per a guarir una seva amiga, víctima d'un accident, la qual li fou aplicada a la vista, trobà que la dolor sentida durant l'operació era força suportable.

A més a més, constatà que la seva carn, per ésser molt sana, es reconstituí en ben poc temps i sense cap incident.

llavors tingué una idea genial: La de posar la seva pell en venta per aplicacions medicals. Envià tot seguit circulars als principals metges de Londres, i esperà la clientela que no tardà en venir.

Fem notar que aquesta anglesa té una precursora. Uns dotze anys abans que ella, una dama de San Francisco es lliurà a la mateixa especulació. Posà sa pell en venta a raó de quatre dòlars pel polzada quadrada, i el seu comerç fou tan pròsper, que actualment viu de les seves rendes completament retirada dels afers!...

EL DIBUIX REVELADOR

Unint els punts per ordre de numeració sempre en línia recta, obtindreu un dibuix insospitat.

Al restaurant:

— Moço: us he demanat mitja racció de colomí amb escarola i m'haveu portat únicament escarola; On és el colomí?

— En l'altra mitja racció, senyor.

Bons costums, són grans riqueses.

RAMON LULL

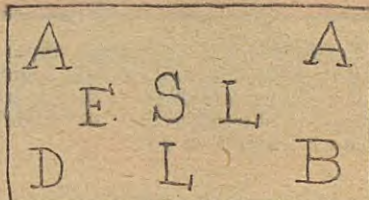
JEROGLIFIC

QUÉ ÉS ÇO QUE PRODUËIX LA REMOR DELS FILS TELEGRÁF. CS?

Hom creu generalment que la remor que fan els fils telegráfic és deguda a l'acció del vent que fa vibrar aquests fils com si fossin els d'una arpa. Aquest criteri queda desfet si hom té en compte que la remor persisteix en els dies més calmosos, xafagosos i sense un alè d'aire de l'estiu. Hom ha dit també que eren les variacions de la temperatura qui feien cantar els fils, tantost del so greu, tantost del so agut. Aquesta explicació no pot ésser admesa, car per produir aquestes diferències de to cal, l'experiència ho ha demostrat, uns canvis de temperatura considerables i de faisó que hom no en constata ja mai. Una nova hipòtesi ha sigut llençada per un professor americà. Ell pretén que la cançó dels fils està lligada a les variacions baromètriques. Si el so és greu, diu, el temps canviarà al cap de dos dies. Si és agut pot canviar en poques hores. A criteri d'aquest savi, les vibracions dels fils serien 'rameses pels pals, que les rebrien de la terra; elles serien la repercussió dels moviments de la terra que els sísmògrafs registren al moment de les variacions properes dins l'estat de l'atmosfera. Si la hipòtesi fos exacte, seria una nova manera de conèixer els canvis de temps, casi tan infal·lible com els ulls-de-poll.

LLETRES INACABADES

Formar amb aquestes lletres, el nom d'una població de Catalunya.

EL PRESENT DE NADAL

(Joc)

S'embolica amb un paper ben gros un paquet de dolços i caramels, es lliga al capdavaíl d'un bon cordill i es penja davant d'una porta; després, un dels nens, amb els ulls tapats, passa amb un bastó a la mà esforçant-se en tocar el paquet. Si realment el toca, el paquet serà d'ell. Si no el toca, després de tres vegades, haurà de cedir el bastó i la bena dels ulls a un altre company i declarar-se vençut. Si en el paquet s'hi fa un forat amb els cops i el seu contingut cau, llavors tots els nens es partiran els dolços com a bons germans.

TRENCA-CLOSQUES

On és l'amo d'aquest orifany?

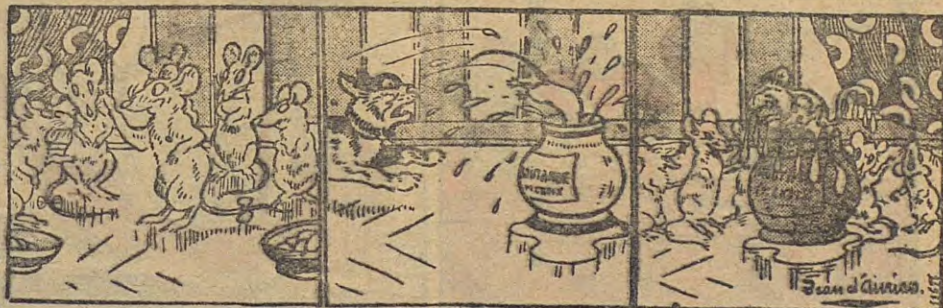
El millor servei que podem prestar als afillgits no és llevar-los la càrrega, sinó infondre'ls la necessària energia per a poder-la portar.

Brooks

Solucions al número passat

Jeroglific: A la taula i al llit al primer cr. i a la feina a l'ú. tim.

Lletres canviades: Pobla de Segur.

Jo — deia una rateta — no tinc por dels gossos, ni dels homes i encar menys dels gats... Poc després...

la mixeta fent la ronda, troba al seu pas la rateta vanitosa. Aquesta, oblidant el discurs, es llença de cap al primer refugi que troba.

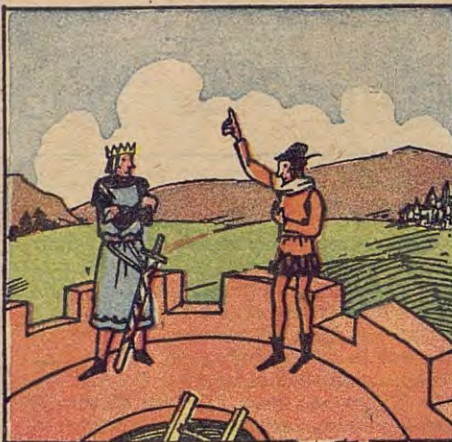
Passat el perill, en quin estat més lamentable i ridicol apareix als ulls dels admiradors!...

EL FIDEL IOAN—I

Conte de Grimm amb ninots per D'IVORI

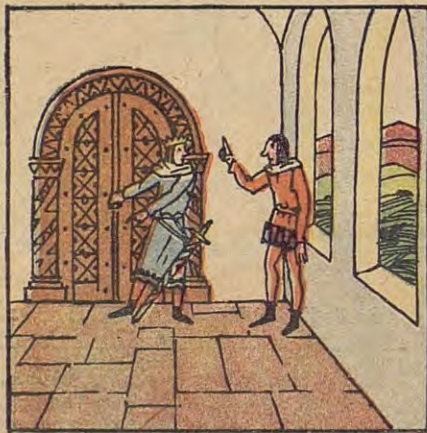
Hi havia un rei molt vell que caigué malalt. Coneixent que anava a morir, cridà el seu fidel servent Joan, i li digué: — Vaig a morir. Cuida't del meu fill; és jove... No moriré tranquil si no em promets vetllar per ell. — En Joan li ho prometé.

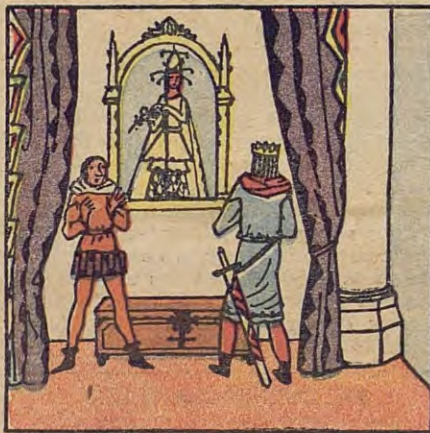
— Després de la meua mort — continuà el rei — li ensenyaràs tot el palau, àdhuc els soterranis, però per res del món no el deixis entrar a la darrera sala de la galeria gran, on hi ha el retrat de la princesa de la Cúpula d'Or, car si veu aquest retrat;

sentirà per ella tal amor, que pot ésser-li causa de les més grans desgràcies. — Després, el rei morí. Joan va dir al príncep ço que havia promès al seu pare. Al cap de temps, volgué seguir el palau i Joan l'acompanyà. En passar per davant de la porta aquella,

el rei volgué entrar-hi. Joan no el pogué pas convèncer de la necessitat d'obrar ben diferentment. — Serà més gran dissort — digué el rei — que la meua curiositat no quedi satisfeta.

Per fi, Joan obrí i procurà tancar el retrat, però el rei el veté de seguida i al moment caigué sense sentits a terra. Joan el portà al llit, i el vetllà fins que es despertà de nou.

El primer fou enterar-se de quí era el retrat. — El de la princesa de la Cúpula d'Or — digué en Joan. — El rei volgué anar-la a reconèixer immediatament, i Joan cercà la manera de...

presentar-s'hi, car ja sabia que era molt difícil. Per fi, trobà un mitjà. — Tot ço que rodeja a la princesa és d'or. Vós en teniu cinc tones al soterrani. En donareu una als orfebres perquè treballin...

sense descans en fer objectes variats. Ens posarem en camí amb aquests joiells i provarem fortuna. — Una colla d'orfebres treballaren en fer els objectes més estrafalaris: gerros, animals, arquetes...

Quan tot fou fet, Joan i el rei es vestiren de comerciants per tal de no ésser coneguts, i empengueren el viatge en un vaixell de vela cap al país de la princesa de la Cúpula d'Or. Joan embarcà sol. (Seguirà.)